

Partea 1: Împăcarea (continuare - 5)

Cuprinsul

Are împăcarea efect asupra comportării noastre? 1

Împăcarea lui Mefiboșet ca o învățătură pentru noi 3

Are împăcarea efect asupra comportării noastre?

Dacă în ceea ce privește poziția noastră suntem spre bucuria lui Dumnezeu, sperăm că aceasta ne va determina să dorim să trăim pentru bucuria lui Dumnezeu. În poziția noastră în Hristos înaintea lui Dumnezeu nu mai există niciun dezacord între Dumnezeu și noi. Dar este aceasta doar o cunoaștere de cap sau este și realitate în viața noastră de zi cu zi? Dezacordurile sunt primul pas către înstrăinare, care poate sfârși în vrăjmășie. Este dorința noastră să trăim astfel încât să putem spune, așa cum a făcut J. N. Darby la sfârșitul vieții sale: „Nu există niciun nor între mine și Tatăl”¹

1 Ioan 3.1-3: Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu; și suntem. De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă; știm că, dacă Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este. Și oricine are speranța aceasta în El se urâtește, după cum El este curat.

Efesenii 1.3-6: Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, ..., după cum ne-a ales în El ... ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste; El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți în Cel Preaiubit;

Ce rămâne atunci când am ajuns să cunoaștem marea minune și măreția sublimă a împăcării lui Dumnezeu?

Acum am avut în mod repetat în fața ochilor noștri, în moduri foarte diferite, dragostea lui Dumnezeu, care ne-a împăcat prin Fiul Său Isus Hristos. Prin sângele Său, noi putem acum să pășim înaintea Lui ca cei împăcați și să strigăm: „Ava², Tată!” (Romani 8.15; Galateni 4.6). Vedem noi dragostea lui Dumnezeu, așa cum a văzut-o apostolul Ioan? El le spune tuturor celor care au devenit copii ai lui Dumnezeu prin împăcare: „Și suntem” (1 Ioan 3.1).

¹ Tradus din: Anon., The Last days of John Nelson Darby, pag. 3.

² *Ava* este un cuvânt arameic, pe care copiii mici din Israel îl folosesc pentru tatăl lor atunci când i se adresează familiar; copiii germani ar spune „Papa”, iar copiii englezi „Daddy”, [copiii români: „tăticule”].

Partea 1: Împăcarea (continuare - 5): Are împăcarea efect asupra comportării noastre?

Faptul că suntem copii arată că Tatăl ne-a acceptat ca fiind ai Săi. Un copil trebuie să învețe multe lucruri și este întotdeauna dependent de mâna bună a tatălui; el își ajută copilul să iasă din dificultățile autoprovocate în care a căzut din cauza imaturității sale spirituale. În același mod, după ce am fost împăcați, și noi putem experimenta acest ajutor din partea Tatălui nostru ceresc. Suntem adoptați, suntem copii ai lui Dumnezeu și suntem foarte conștienți de această copilărie și știm că suntem iubiți de Dumnezeu și că nimeni nu ne poate smulge din mâna Tatălui nostru (compară cu Ioan 10.29³). Ce încredere de nedescris ne putem trage din aceasta!

Dar noi suntem chiar mai mult: suntem destinați filiației, ca fii care Îl înțeleg pe Tatăl, care sunt capabili să înțeleagă gândurile Sale, să trăiască pentru bucuria Sa și să aibă părtașie cu El. Împăcarea creează acum o situație complet nouă:

- Pe acest pământ:
În calitate de copii iubiți ai unui Dumnezeu veșnic și de fii ai Tatălui, devenim acum outsiders aici, deoarece trăim diferit și, prin urmare, multe obiective și interese, după care aleargă majoritatea oamenilor, nu (mai) au nicio atracție pentru noi. Este normal ca oamenii să ne desconsidere și să nu vrea să aibă nimic de-a face cu noi. Ioan scrie, călăuzit de Duhul Sfânt: „De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El” (1 Ioan 3.1). Lumea nu înțelege faptul că noi „nu alergăm împreună cu ei la aceeași revărsare de desfrâu” și de aceea ne defăimează (1 Petru 4.4). Ca și copii ai lui Dumnezeu, trebuie să suportăm și ostilitatea oamenilor acestei lumi. Dar dacă perseverăm în aceasta, este un semn că există mântuire pentru adevărații credincioși și judecată pentru necredincioși (compară cu Filipeni 1.27,28⁴).
- În viitor, în casa Tatălui:
Ioan schimbă rapid accentul și ne arată scopul acestei situații dureroase, dar temporare: vom fi ca Hristos. Aceasta înseamnă că vom fi liberi de acest trup pământesc al slăbiciunii. Trupul nostru va fi transformat (1 Corinteni 15.51), deoarece Hristos „va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale” (Filipeni 3.21), astfel încât vom avea un „trup” pregătit pentru eternitate (compară cu 1 Corinteni 15). În acest trup, carnea rea nu va mai exista. Ca urmare, părtașia noastră unii cu alții și cu Domnul și Dumnezeul și Tatăl nostru nu va mai fi niciodată tulburată. Vom avea o unitate deplină unii cu alții și răul nu va mai fi prezent. Ne vom bucura să fim cu Domnul și

---

³ «Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu» (Ioan 10.29).

⁴ «Numai purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie că vin și vă văd, fie că sunt absent, să aud despre voi că stați tari într-un singur duh, cu un singur suflet, luptându-vă împreună cu credința Evangheliei și neînfricoșați în nimic de adversari: ceea ce pentru ei este o dovadă de pieire, iar pentru voi de mântuire, și aceasta de la Dumnezeu» (Filipeni 1.27,28).

Partea 1: Împăcarea (continuare - 5): Are împăcarea efect asupra comportării noastre?

Mântuitorul nostru Isus Hristos, care ne-a iubit și și-a dat viața pentru noi. Și ne vom da seama cu mare uimire de câte ori ne-a păstrat și ne-a protejat - în ciuda inimii noastre neîndurătoare și a egoismului nostru. Vom sta în fața Tatălui și ne vom bucura împreună cu El de Fiul Său.

Veniți să dăm cinstire,
Acelui ce-n mărire
Curând ne va lua!
Noi pe Isus vedea-vom,
Pe Tatăl lauda-vom,
Înțelegând iubirea Sa.⁵

Satan i-a înșelat cândva pe oameni și i-a incitat la neascultare: susținea că Dumnezeu vrea să le ascundă lucruri bune și le promitea, dacă ei îl ascultau: „Veți fi ca Dumnezeu” (Geneza 3.5). Acum, Dumnezeu oferă tuturor, celor care se lasă împăcați cu El, darul de a fi ca Hristos. Cine poate face așa ceva, decât numai Dumnezeu nostru? Gândul că într-o zi vom fi ca Hristos nu ne stimulează oare să fim ca El pe pământ - chiar dacă acest lucru implică suferință? (A se vedea Faptele apostolilor 14.22 și Filipeni 1.29,30.) Este și viața noastră - ca cea a credincioșilor din Filipi, de exemplu - caracterizată de un astfel de răspuns adecvat la împăcarea pe care Dumnezeu ne-a acordat-o?

Împăcarea lui Mefiboșet ca o învățătură pentru noi

La sfârșitul acestei secțiuni a cărții, dacă reflectăm asupra modului în care împăcarea, pe care ne-a oferit-o Dumnezeu, ar trebui să afecteze felul în care ne trăim viața, să ne întoarcem la istoria lui Mefiboșet și să tragem câteva învățăminte pentru noi. Ne-am minunat de împăcarea de care a avut parte Mefiboșet. Viața lui este un exemplu minunat al unei persoane a cărei viață este definită de certitudinea că a primit împăcarea.

2 Samuel 16.1-4: Și David trecuse puțin dincolo de vârș și, iată, l-a întâmpinat Țiba, slujitorul lui Mefiboșet, cu o pereche de măgari încărcăți, și pe ei două sute de pâini și o sută de turte de stafide și o sută de turte de fructe de vară și un burduf cu vin. Și împăratul a zis lui Țiba: „Ce vrei să faci cu acestea?” Și Țiba a zis: „Măgarii sunt pentru casa împăratului, pentru călărie, și pâinile și fructele de vară pentru mâncarea tinerilor, și vinul pentru cei obosiți în pustiu, ca să-l bea”. Și împăratul a zis: „Unde este fiul stăpânului tău?” Și Țiba a zis împăratului: „Iată, el a rămas în Ierusalim, pentru că a zis: «Astăzi casa lui Israel îmi va înapoia împărăția tatălui meu»”. Și împăratul a zis lui Țiba: „Iată, tot ce a fost al lui Mefiboșet este al tău!” Și Țiba a zis: „Mă închin, să capăt favoare înaintea domnului meu, împăratul!”

2 Samuel 19.25-30: Și a fost așa: când a venit la Ierusalim în întâmpinarea împăratului, împăratul i-a zis: „De ce n-ai mers cu mine, Mefiboșet?” Și el a răspuns: „Domnul meu, împărate, slujitorul meu m-a înșelat. Pentru că robul tău a zis: «Îmi voi înșeua măgarul și voi

⁵ Strofa 5 din cântarea 53 în *Culegere de cântări duhovnicești*.

încăleca pe el și voi merge cu împăratul, pentru că robul tău este olog». Și el a vorbit de rău pe robul tău înaintea domnului meu, împăratul, dar domnul meu, împăratul, este ca un înger al lui Dumnezeu; fă deci ce este bine în ochii tăi. Pentru că toți cei din casa tatălui meu nu erau decât oameni ai morții înaintea domnului meu, împăratul; totuși tu l-ai pus pe robul tău printre cei care mănâncă la masa ta. Și ce drept mai am eu să mai strig către împăratul?“ Și împăratul i-a zis: „Pentru ce mai vorbești încă de lucrurile tale? Spun: «Tu și Țiba împărțiți câmpul»“. Și Mefiboșet a zis împăratului: „Da, să ia el totul, pentru că domnul meu, împăratul, a venit în pace în casa lui“.

După cum am văzut, inima lui Mefiboșet s-a schimbat; el nu mai credea că David îi era ostil, așa cum făcuse înainte. Vedem aceasta minunat în incidentul în care David a trebuit să fugă din Ierusalim din cauza rebeliunii lui Absalom, deoarece fiul său - unul dintre fiii împăratului printre care se afla și Mefiboșet - se ridicase împotriva lui. Mefiboșet nu l-a putut însoți pe David din cauza paraliziei sale și a vicleniei lui Țiba, servitorul său (2 Samuel 19.27,28), dar inima sa era alături de David. Așa cum Mefiboșet nu a putut părăsi locul în care se afla, tot așa nici noi nu putem părăsi locul în care răzvrătirea împotriva Domnului nostru și împotriva lui Dumnezeu se înrăutățește, dar putem să-l părăsim în inimile noastre. Se poate vedea aceasta la noi? Prin faptul că „nu-și îngrijise picioarele, nici nu-și făcuse barba, nici nu-și spălase hainele” (2 Samuel 19.24), Mefiboșet a arătat clar tuturor cui îi aparținea dragostea sa. Oricine putea vedea: acest om este alături de David. Și chiar și atunci, când au existat probleme cu proprietatea lui Mefiboșet din vina lui David, el a fost pregătit să renunțe la tot, numai să poată fi lângă David.

Dragostea și loialitatea necondiționată a lui Mefiboșet față de David ne provocă cu atât mai mult rușine cu cât ne amintim că David nu i-a fost la fel de devotat pe cât este Dumnezeu față de noi: David nu și-a dat viața pentru el, așa cum a făcut-o Domnul Isus pentru noi; nu l-a adoptat ca fiu, așa cum Dumnezeu Tatăl ne-a adoptat pe noi ca fii ai Săi; nu i-a dezvăluit sentimentele inimii sale; și nici nu a apreciat loialitatea lui Mefiboșet, așa cum arată reacția sa atunci când Țiba l-a calomniat pe Mefiboșet. Chiar și atunci când Mefiboșet i-a explicat situația, David a acționat nedrept față de el, tratându-l pe credinciosul Mefiboșet la fel ca pe Țiba, care acționase cu necredincioșie (2 Samuel 19.30). Dacă Mefiboșet a fost credincios și și-a iubit stăpânul pământesc, care nu i-a arătat stima pe care o merita, cu cât mai mult noi, credincioșii, ar trebui să fim devotați în dragoste și credincioșie Domnului nostru, care a făcut totul pentru noi, Celui care a făcut mult mai mult pentru noi decât a făcut vreodată David pentru Mefiboșet!

Chiar dacă David era un „om după inima lui Dumnezeu” (1 Samuel 13.14) și, în multe feluri, este un model al Domnului nostru, el a avut uneori defecte și nu este un exemplu bun pentru noi. Mefiboșet a trebuit să trăiască și cu unele dintre slăbiciunile lui David. Noi, dimpotrivă, avem de-a face cu un Dumnezeu a cărui credincioșie este neschimbătoare. El nu numai că este absolut drept, dar atitudinea Lui față de noi rămâne una de bunătate și har. El recunoaște tot ceea ce facem pentru El, chiar dacă noi înșine nu suntem conștienți de aceasta (a se vedea Matei 25.37-39). El ne arată

Partea 1: Împăcarea (continuare - 5): Are împăcarea efect asupra comportării noastre?

dragostea inimii Sale și ne-a făcut fiii și moștenitorii Săi. Cu cât mai multe motive decât Mefiboșet avem noi să ne consacram viața Dumnezeului nostru!

Dar mai există încă un motiv pentru care ar trebui să ne dedicăm Lui: Ne amintim noi că Domnul Isus este astăzi Cel respins, la fel cum David a fost cel respins în momentul rebeliunii lui Absalom? Ne amintim noi că atunci când oamenii L-au ridicat pe cruce și L-au ucis, ei spuneau: „Nu Te vrem aici pe pământ”? Ne comportăm noi în așa fel, încât să se poată recunoaște că suferim atunci când oamenii Îl resping aici pe pământ? Că suferim, pentru că Cel pe care-L iubim nu este aici? Ne străduim noi să ocupăm un loc de putere sau de onoare pe pământ, acolo unde Domnul nostru nu are un astfel de loc acum, chiar dacă El are dreptul la un astfel de loc? Dacă inimile noastre sunt pline de măreția împăcării de care avem parte - nu ar trebui oare să fim mai conștienți de faptul că El nu este aici? Și dacă El nu este aici, nu este oare nepotrivit să ne simțim adesea ca acasă aici pe pământ, ca și cum El ar fi aici?

Despre primii creștini se putea spune că „s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului viu și adevărat și să-L aștepte din cer pe Fiul Său” (1 Tesaloniceni 1.9,10). Ei au ascultat de porunca Domnului lor: „Mijlocul să vă fie încins, și luminile aprinse; și voi fiți asemenea oamenilor care-l așteaptă pe stăpânul lor” (Luca 12.35,36).

Dar curând a venit momentul în care au mâncat și au băut „cu bețivii” (Matei 24.49). Avem tendința să ne așezăm aici, ca acasă, să profităm la maximum de situația noastră pământească și să ne bucurăm de ea, în timp ce vrem să savurăm totodată și marele dar al împăcării și minunata poziție nouă, în care am fost aduși. Atunci când facem aceasta, ignorăm totuși ceva: această poziție nouă și tot ceea ce o însoțește - dragostea pentru Dumnezeu, împăcarea, pacea, bucuria, prețuirea gândurilor lui Dumnezeu - sunt în totală contradicție cu valorile care sunt prețuite pe pământ. Oamenii lumii nu sunt împăcați, adică sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu și ai Domnului nostru, sunt înstrăinați de El - la fel cum Absalom, care i-a adus rușine lui David în Ierusalim în acea perioadă, era un vrăjmaș al lui David (vezi 2 Samuel 16.22). De fapt, ar trebui să fie o chestiune firească pentru noi să ne păstrăm separați din punct de vedere moral de lume. Dacă suntem la fel de devotați Domnului nostru, cum a fost Mefiboșet lui David, atunci vom simți cât de mare este prăpastia morală dintre noi și lume, pe care încă se află vina răstignirii Domnului nostru, și vom fi atenți să trăim conform altor principii și să nu intrăm în relații de prietenie cu oameni lumești.

Cât de aproape poate fi momentul în care Domnul Isus Se va întoarce pe pământ pentru a-Și revendica drepturile și a impune voința lui Dumnezeu pe pământ. Când El va fi atunci centrul lumii, și noi vom împărtăși cu El domnia Sa de dreptate - ce bucurie va fi atunci pentru noi să fim printre cei care au suferit împreună cu El și au fost mulțumiți să fie la fel de respinși ca și El! Nu putem face asta decât astăzi. Și, spre deosebire de Mefiboșet, care nu a primit nicio încurajare în timpul absenței lui David, noi ne putem bucura deja astăzi în inimile noastre de roadele minunate ale împăcării

Partea 1: Împăcarea (continuare - 5): Are împăcarea efect asupra comportării noastre?

și putem primi încurajare din aceasta. Motivația, care ne împinge să fim lepădați împreună cu El, ar trebui să fie dragostea pentru Domnul nostru, la fel cum dragostea lui Mefiboșet pentru David nu a lipsit niciodată. Ar fi groaznic dacă noi - la fel ca Țiba, slujitorul lui Mefiboșet - L-am sluji pe Domnul doar pentru că asta ne-a adus avantaje personale.⁶

Această atitudine îi era atât de străină lui Mefiboșet încât a vrut chiar să renunțe la ceea ce împăratul îi promisese ca moștenire (2 Samuel 19.31). El era atât de plin de persoana lui David încât a spus, ca să zic așa: „Nu vreau să am nimic pentru mine; împăratul s-a întors, el și-a recăpătat drepturile. În aceasta am bucuria mea deplină, nu am nevoie de nimic mai mult”. - Aceasta ne amintește puțin de Ioan Botezătorul, care putea spune: „Iar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul mirelui. Deci această bucurie a mea este împlinită. El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3.29,30).

Mefiboșet nu era de vină pentru că nu l-a putut însoți pe David. El încercase totul pentru a-și realiza planul, dar trădarea perfidă a lui Țiba îl împiedicase să facă aceasta. Însă prin aceasta Dumnezeu i-a dat ocazia să fie martorul împăratului său absent, chiar în locul în care uzurpatorul își exercita puterea. Și noi, la fel ca Mefiboșet, putem fi astăzi martori ai Domnului nostru absent și respins - chiar dacă satan încă domnește peste pământ și cei mari ai pământului sunt încă cei care conduc.

După ce David a fugit din Ierusalim și Absalom a preluat tronul, Mefiboșet ar fi putut încerca în circumstanțele schimbate să facă tot ce-i stătea în putință spre folosul său. Poate că ar fi putut primi onoruri și daruri de la Absalom, deoarece provenea dintr-o dinastie regală, care fusese vrăjmașă lui David. Dar, în schimb, el a renunțat de bună voie la orice fel de confort personal, ca și cum ar fi trebuit să fugă din palat ca David, și s-a comportat ca un jeltor:

2 Sam 19.24: Și nu-și îngrijise picioarele, nici nu-și făcuse barba, nici nu-și spălase hainele, din ziua în care plecase împăratul.

Din aspectul exterior al lui Mefiboșet reiese clar că acesta jelise începând de la fuga lui David din Ierusalim. Părea ca și cum cel de care era atașată inima lui murise. În acest context, ne putem pune întrebarea: Are vreo valoare pentru noi să proclamăm moartea Domnului nostru în prima zi a săptămânii?

Nu era lipsit de pericol să iei partea lui David atât de deschis, deoarece Absalom era în apropiere și la putere, dar Mefiboșet nu a luat seama la pericol. Oamenii îl evitau cu siguranță din cauza aspectului său exterior. Dar lui nu i-a fost rușine; loialitatea sa față de David a fost neîntreruptă. Suntem și noi o mărturie vie și arzătoare pentru Hristos, la fel cum Mefiboșet a fost o mărturie arzătoare pentru David? Hristos caută oameni

---

⁶ Cu regret, așa trebuie să judecăm comportamentul pretins binevoitor al lui Țiba față de David în 2 Samuel 16.

Partea 1: Împăcarea (continuare - 5): Are împăcarea efect asupra comportării noastre?

care, la fel ca Pavel, pot spune: „Nu mă rușinez, pentru că știu în *Cine* am crezut” (2 Timotei 1.12).

Răspunsul lui Mefiboșet a arătat, de asemenea, frumusețea inimii sale: pe de o parte, el știa cât de deznădăjduită fusese condiția sa anterioară; pe de altă parte, el știa și despre marea bunătate a lui David, pe care o putuse experimenta:

2 Samuel 19.28: Toți cei din casa tatălui meu nu erau decât oameni ai morții înaintea domnului meu, împăratul; totuși tu l-ai pus pe robul tău printre cei care mănâncă la masa ta. Și ce drept mai am eu să mai strig către împăratul?“

Țiba îl calomniase odinioară pe Mefiboșet și i-a spus lui David:

2 Samuel 16.3: Iată, el a rămas în Ierusalim, pentru că a zis: «Astăzi casa lui Israel îmi va înapoia împărăția tatălui meu».

Mefiboșet a recunoscut că, în calitate de urmaș al lui Saul, era un „om al morții”. De aceea el nu a căutat nicio înălțare sau promovare, pe care ar fi putut probabil să o primească datorită descendenței sale împărătești din Saul. În același mod, noi - ca fii ai lui Adam - suntem „oameni ai morții” (2 Samuel 19.29) și „morți în greșeli și în păcate” (Efeseni 2.1). Cum vom putea atunci să ne căutăm bucuria în onorurile și satisfacțiile pe care ni le poate oferi lumea? În schimb, vom ține cont de ceea ce ne îndeamnă Pavel: „Socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus” (Romani 6.11). Așa cum Mefiboșet a spus, ca să zicem așa: viața pentru mine este David, iar casa lui Saul este moarte pentru mine, tot așa Pavel putea spune: „pentru mine a trăi este Hristos, ... dar cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos” (Filipeni 1.21; 3.7,8).

Cu siguranță, suntem dezamăgiți uneori, când trebuie să avem parte de dispreț, chiar de trădare și calomnie, poate de la cei de la care ne așteptam cel mai puțin, la fel cum Mefiboșet a avut parte de trădare și calomnie de la propriul său slujitor. Tocmai acest act rușinos l-a împiedicat pe Mefiboșet să-i arate lui David cât de mult ținea la el, fiind împiedicat de Țiba să fugă cu David, așa cum plănuise. Astfel, și noi putem fi împiedicați de alții să-L slujim pe Domnul așa cum dorim și nu putem înțelege de ce Domnul permite așa ceva. Dar aceasta este o oportunitate pentru noi de a continua să ne dovedim credințioșia față de Dumnezeu, la fel cum dragostea și credințioșia lui Mefiboșet față de David au ieșit cu adevărat la iveală doar atunci când Dumnezeu a permis ca el să fie înșelat.

O propoziție scurtă, aparent ne semnificativă, se împletește în istoria lui Mefiboșet: „Mefiboșet avea un fiu tânăr, al cărui nume era Mica” (2 Samuel 9.12). *Mica* înseamnă: „Cine este ca Dumnezeu?”. Cât de mult a experimentat Mefiboșet în viața sa „bunătatea lui Dumnezeu”, despre care vorbește David (vezi 2 Samuel 9.3)! Numele fiului său transmite această experiență generației următoare. Care este răspunsul

Partea 1: Împăcarea (continuare - 5): Are împăcarea efect asupra comportării noastre?

nostru la întrebarea „Cine este ca Dumnezeu?”, când am văzut ce a făcut Dumnezeu în marea împăcare, pe care ne-a oferit-o? Acest Dumnezeu este cu adevărat incomparabil.

Ultima frază pe care o auzim de la Mefiboșet este:

2 Samuel 19.31: Da, să ia el [Tiba] totul, pentru că domnul meu, împăratul, a venit în pace în casa lui.

Este ca și cum el ar spune: *Cine este ca David?* De ce altceva mai am nevoie, când îl am pe el și el își are drepturile sale?

Așa cum Mefiboșet se gândea la David, tot așa predicatorul și scriitorul irlandez John Gifford Bellett (1795-1864) se gândea la Hristos. Următoarele sunt relatate de pe patul său de moarte:

Mâinile sale slabe erau încrucișate, lacrimile îi curgeau pe obraji și spunea: „Dragul meu Domn Isus, știi cât de desăvârșit pot spune împreună cu Pavel, că a pleca și a fi cu Hristos ... este mult mai bine. Ah, cât de mult mai bine! Tânjesc după aceasta! Ei vin și vorbesc despre o cunună de glorie – ah, de s-ar opri; despre glorie, despre cer – ah, de ar tăcea! Eu nu vreau o cunună! Eu Îl am pe EL Însuși, pe EL Însuși! Voi fi la EL Însuși! Ah, să fiu la Omul din Sihar, la Cel care S-a oprit, pentru a-l chema pe Zacheu, la Omul din Ioan 8, la Omul care a atârnat pe cruce, la Omul care a murit! Ah, să fiu la EL înainte de apariția gloriei, a cununilor și a Împărăției! Este minunat, minunat! Numai cu Omul din Sihar, cu Omul de la poarta din Nain; și voi fi mereu la EL! Luați această scenă tristă, tristă, unde El a fost respins, și dați-mi prezența Lui! Ah, omul din Sihar!”⁷

Da, cine este ca Dumnezeu? Cine este ca Dumnezeul care ne-a dăruit minunata împăcare și cine este ca Hristos, care S-a dat pe Sine pentru a face posibil acest dar?

O, adânc al bogăției și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! ... A Lui fie gloria pentru totdeauna! Amin. (Romani 11.33-36)

Sursa: „Versöhnung statt Allversöhnung!“ pag. 102-114, Edition Nehemia, ediția 2020.

---

⁷ Remmers, *Gedenket eurer Führer*, pag. 11-12.